

o změněné žalobě by byl zcela jiného rázu než původní spor. To však plyne z přirozené povahy věci, že, žádá-li žalobce podle čtvrtého odstavce § 235 c. ř. s. jiný předmět neb interese místo předmětu původně žádaného, musí doličiti nejen právní důvod původní žaloby, nýbrž i důvod, proč nyní místo předmětu původně žádaného žádá interese, pokud se týče jiný předmět. Potud bude ovšem v té příčině změnou dotčen i původní žalobní důvod. Ale taková změna žalobního důvodu není ve smyslu zákona změnou právního základu žaloby, nýbrž jen neodvratným důsledkem dovolené změny žalobního předmětu. Jde-li o dovolenou změnu, nesejde na tom, zda se jí stíží anebo zdrží průběh sporu a zda žalobkyně jí snad ujde i povinnosti k náhradě nákladů zaviněných původní, změněnou žalobou. Nad to však dovolací rekurs nedoličuje, jakým způsobem by nastal tento následek, nýbrž obmezuje se na povšechné tvrzení, že provedení rozepře při změně žalobní prosby »je závislým na zjištění celé řady dalších skutkových okolností«. Tyto skutkové okolnosti a nutná nová zjištění nenaznačuje dovolací rekurs, nelze se jím proto obírat v té příčině věcně.

K dovolacímu rekursu druhé žalované. I druhá žalovaná má mylně za to, že změna žalobní žádosti z původního plnění na plnění interese neb jiného předmětu jest změnou původního právního důvodu žaloby v právní důvod náhrady škody a že jí nastane značné stížení neb průtah jednání. Stačí tu ukázat v podstatě k tomu, co vyloženo k prvému dovolacímu rekursu. Otázku, zda žalobkyně má důvod ke změně žalobního předmětu, nelze řešiti v nynějším období sporu, kde jde teprve o otázku, zda jest změna ta vůbec dovolena. Její věcná účelnost neb odůvodněnost může býti řešena až v rozhodnutí o věci samé. Názor, že žalobkyně mohla změnu prohlásiti hned při prvním roku, jest sice správný, než z ustanovení § 239 c. ř. s. nelze dovoditi, že tak již prvním roku učiniti musila, a pouhým nepoužitím této možnosti nenastaly ani průtah věci ani zvýšení nákladů, protože jednáno mohlo býti o změně žaloby teprve až při sporném roku. Rozdílem od prvé žalované poukazuje druhá žalovaná k různým důkazům, které se prý staly změnou žaloby nutné a prý mohou míti v zápětí značné ztížení a průtah jednání. Než, nehledíc k tomu, že, jak nahoře vyloženo, při dovolené změně žalobního nároku na interese místo původního předmětu, nesejde na takovém ztížení a průtahu, nelze se ho v souzeném případě toho času ani důvodně obávat, protože změna byla prohlášena hned úvodem prvního sporného jednání, kdy nebylo ještě lze přesně předvídati, kterým směrem se ponese sporná tvrzení žalobcova a námitky žalovaných, a tedy nelze s určitostí mluvit o možné značnosti řečených následků.

Čís. 10870.

Záznam o rozsudku (§ 458, druhý odstavec, tr. ř.) jest odsuzujícím trestním nálezem ve smyslu § 268 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 13. června 1931, Rv I 723/30.)

Žalobce sklouzl na chodníku před domem žalovaného a poranil se. Žalobě na náhradu škody bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Nesprávné právní posouzení věci spatřuje dovolatel v názoru odvolacího soudu, že dovolatel jest přímo zodpověden za následky žalobcova úrazu proto, že byl právoplatným rozsudkem trestního soudu odsouzen pro přestupek proti bezpečnosti těla podle § 431 tr. zák., a že civilní soud je tímto rozsudkem vázán podle § 268 c. ř. s. Ve skutečnosti je tu jen záznam o rozsudku, který prý nemůže býti považován za odsuzující trestní nález ve smyslu § 268 c. ř. s., neboť prý v trestním řízení před okresními soudy se otázka viny přesně nezkoumá v případech, které končí záznamem o rozsudku. Jde prý jenom o paušalování trestu. Tento názor jest naprosto nesprávný. Podle § 268 c. ř. s. jest soud vázán obsahem právoplatného odsuzujícího nálezu trestního soudu, závisí-li rozhodnutí na důkazu a připočtení trestného činu. O takový případ tu jde. Proti žalovanému bylo podáno trestní oznámení, že před jeho domem v B. uklouzl žalobce na dostatečně neočištěném a pískem neposypaném chodníku a stěžoval si na bolesti. Trestní řízení proti němu skončilo právoplatným odsuzujícím rozsudkem, o němž byl podle předpisu § 458 druhý odstavec tr. ř. sepsán záznam. Je tu tedy právoplatný odsuzující nález trestního soudu pro přestupek podle § 431 tr. zák., spáchaný tak, jak bylo vylíčeno v trestním oznámení. V tomto sporu jde o otázku, zda žalovaný jest zodpověden za škodu, jež vznikla z tohoto trestného činu. Důkaz o vině a o připočitatelnosti, spočívající v zanedbání řádného očištění a posypání chodníku, jest podán oním rozsudkem. Čin, zakládající povinnost k náhradě škody, jest zjištěn trestním odsuzujícím nálezem a civilní soud je na tento nález vázán. Nesmí dále otázku viny žalovaného zkoumati. Je tudíž výtká nesprávného právního posouzení věci bezdůvodná.

Čís. 10871.

Ustanovení čl. 349 obch. zák. vztahuje se i na žaloby o přiměřené snížení úplaty nebo na opravu nebo na doplnění toho, co schází, i na žaloby za zaviněnou škodu.

Promlčecí lhůta čl. 349 obch. zák. se neprodlužuje tím, že byl opověděn předurčující spor.

(Rozh. ze dne 13. června 1931, Rv I 876/30.)

Žalobce koupil roku 1926 od žalované firmy stroj, jež prodal ihned dále firmě F. Firma F. domáhala se pak na žalobci zaplacení peněžité sumy, ježto dodaný stroj byl vadný. Spor tento, jež opověděl žalované firmě, žalobce prosoudil. Žalobou, zadanou na soudě roku 1928, domá-